

”Vi har lärt oss att göra motstånd utan vapen”

DE FLESTA SOM besöker Palestina åker till Västbanken och Östra Jerusalem. Vill man besöka Gaza, som också är en del av det palestinska området och ligger längre söderut mot gränsen till Egypten, behövs särskilda tillstånd från de israeliska myndigheterna. Det är en krånglig procedur och långt ifrån alla får tillstånd. Jag har besökt Gaza vid flera tillfällen, men nu är det första gången sedan 2006 som jag har fått tillfälle att åka in i det som av många beskrivs som världens största fängelse med 1,5 miljoner människor instängda bakom murar.

Det känns som att jag är med i en överklig film när jag tar mig genom terminalen vid Erez, gränsövergången från Israel. Där är grindar och dörrar som låses upp automatiskt, röster från högtalare som talar om vad man ska göra, när man ska visa innehållet i väskan för en kamera som sitter högt upp i taket eller åt vilket håll man skall gå – kliver man ett steg åt fel håll skriker den anonyma rösten det. Tungt beväpnade soldater skymtar lite här och var. Slutligen en promenad genom den långa tunnel som leder till Gaza. Det känns som en evighet innan den palestinska flaggan dyker upp på andra sidan.

JAG SITTER PÅ en restaurang vid havet i Gaza och ser ut över stranden där det är full aktivitet, ungdomar som surfar, fiskare som kastar sina nät och familjer som promenerar längs strandkanten. Flera gazabor talar om havet som en glimt av friheten, men precis som över hela Gazaremsan finns ingen trygghet där eftersom de israeliska militärfartygen hela tiden ligger och lurar några kilometer från land. I bland skjuter de mot stranden. Dagen innan har en fiskebåt attackerats av armén med vattenkanoner.

Jag träffar Eman Sourani som är 22 år och nyutexaminerad från Al Aqsa-universitetet där hon studerat engelska. Hon berättar om sin familj som tvingades fly till Gaza 1948 från det som nu är Israel,

Nisan och Eman.

Foto: Anna Wester

om sin uppväxt och hur det är att vara ung i Gaza och leva under blockad och ockupation. Emans berättelser handlar om avsaknad av trygghet, att stunder i livet som kunde varit de bästa istället förvandlades till en mardröm på grund av bombanfall och utgångsförbud eller för att någon släkting eller vän blivit dödad.

GAZA ÄR LIKA stort som en fjärdedel av Öland, 40 km långt och 9,5 km brett. 2007 införde Israel en blockad mot Gaza och sedan dess har bara personer med särskilda tillstånd fått resa in och ut ur Gaza. Gränsövergången mot Egypten öppnas numer ibland för personer som är över 40 år, annars är även den helt stängd. Israel har kontroll över luftrummet över Gaza och de tillåter inga båtar att lämna eller anlägga Gazas hamn. I Gaza råder hög arbetslöshet och utbredd fattigdom, vattenkvaliteten är dålig och blockaden gör att det är brist på sjukvårdsutrustning.

Mellan den 27 december 2008 och den 18 januari 2009 utsattes Gazas befolkning för en stor israelisk militäroffensiv

där 1 500 människor dödades, varav 500 barn, och tusentals skadades. Efter attackerna försämrades den redan svåra situationen ännu mer eftersom Israel inte tillät nödvändiga basvaror att föras in i Gaza. Många är fortfarande hemlösa.

– Jag kommer aldrig att glömma de 22 dagar när Israel bombade överallt, alla tider på dygnet. Hela familjen bodde i ett rum, vi hade ingen elektricitet och inte tillräckligt med mat att äta, berättar Eman.

BLOCKADEN FÖRSVÅRAR LIVET för alla gazabor, däribland studenterna. Många som skulle vilja studera utomlands eller vid något universitet på Västbanken får inte tillstånd att göra det. På grund av blockaden råder det också brist på skolböcker.

– Unga berövas sina mänskliga rättigheter, såsom rätten till utbildning. Israel tillåter inte tillräcklig införsel av studentlitteratur, det är väl för farliga vapen, säger Eman på skoj men är ändå allvarlig.

Emans berättelser handlar också om att inte ge upp, att fortsätta kämpa för sina rättigheter. Och hon säger att den

Foton: Anna Wester

Gaza juli 2011.

unga generationen är så välutbildade att de aldrig kommer att ge upp kampen för rättvisa.

– Vi unga är fulla av hopp och beslutsamhet, vi är kreativa och vi har lärt oss att göra motstånd utan vapen. Inga tårar kommer att ge oss vårt land tillbaka. Vi

vet våra rättigheter och vi använder internet för att nå ut till omvärlden. Alla ungdomar i Gaza använder Facebook, Twitter och Skype för att berätta om vad som händer här.

När jag lämnar Gaza för den här gången känner jag mig både sorgsen och

hoppfull. Eman och de andra ungdomarnas styrka och beslutsamhet gör intryck. Känslan när jag tagit mig igenom alla grindar, förhör och säkerhetskontroller är att jag lämnat ett fängelse, att besöks-tiden är slut för den här gången.

Anna Wester